

CẨM LỆ

K H Ó I R O M

THƠ

NHÀ XUẤT BẢN ...

KHÓI RỜM

CẨM LỆ

KHÓI ROM

THƠ

2022

LỜI NGỎ

Thơ là một loại hình văn chương phát triển sớm nhất so với các loại hình văn chương khác. Một thời, thơ đã chiếm vị trí quan trọng và có lẽ thơ sẽ mãi tồn tại bởi tính gợi cảm của nó, tính trữ tình và vì thế loại, cho phép thơ đem đến cho chúng ta những rung cảm chân thật về cuộc sống.

Hết thấy mọi ngõ ngách của trái tim, của niềm cảm xúc về thiên nhiên, con người, được thơ phản ánh. Thơ đồng tình với mọi biểu hiện trong sáng, hướng tâm hồn con người đến hạnh phúc, tạo dựng cuộc sống đẹp trong sự sáng tạo nên cái mới. Thơ là tiếng nói nghệ thuật chứa đựng tình cảm mãnh liệt chân thành, vừa có tình cảm, vừa có lý trí, nó phải do một tư tưởng sáng tạo mở đường. Câu thơ phản ánh hiện thực, phát hiện trong hiện thực cuộc sống những nét tinh tế và bản chất nhất thể hiện qua những dòng thơ của mình bằng hình thức nghệ thuật thông báo ở mức có thể.

Hy vọng những câu thơ của tôi sẽ làm hài lòng các bạn.

Cầm Lệ

Viết ở Ghềnh Ráng (1)

Trời hỡi! Sóng dồn như muốn ngát
Đá Trứng trôi tan tác nhuộm hoàng hôn
Buổi chiều ấy vỡ tan đầu ngọn sóng
Bứt lá sim già
Nhớ mối tình Hàn Mặc Tử năm xưa

Dốc Mộng Cầm chân trèo chân trượt
Gió từng cơn giật níu bàn chân
Em cứ bảo chiều lên lầu Ông Hoàng đó
Lối đi hoa cỏ chân người

Ghềnh Ráng sỏi vàng và con ốc
Dấu chân ai đàu đó hay em
Mênh mang biển khơi
hoàng hôn lấp lửng
Đâu tay em gió lộng phía lưng đồi

Dừng chân bên mộ chí
Gió tạt ngang hỏn hển tình ca
Em thềm thì ngó về phía đảo
“Nghe ra ý vị và thơ ngây”.

Quy Nhơn 1976

Viết ở Ghềnh Ráng (2)

Biết là không mong gì được nữa
Từ dạo ta trèo lên Ghềnh Ráng
Đá Trứng trôi đâu phải dốc Mộng Cầm

Anh chẳng bao giờ nói nữa đâu em
Tuổi trẻ anh đi cùng nỗi nhớ
Đời cứ nghèo riêng một nhành hoa

Anh chưa nói với em điều gì
Dẫu có những điều suy nghĩ
Như mây bay
Trắng một vòm trời
qua vàng trán ước mơ.

Quy Nhơn 10/1976

Hòn

Chiều nay em không học
Vì chùm hoa phượng
Trước gió
Đung đưa

Anh nhìn ra khoảng trống
Qua vuông cửa sổ
Đồi núi
Xa xa

Này có phải cuộc vui sân trường rộng
Hay ngoài kia lồng lộng nét trời tươi ?
Ánh mắt em vượt rào qua khung cửa
Nên chiều nay không học gần ngõ buồn.

Em không học bao lần chiều rồi vậy
Anh nhẹ nhàng lời quở trách.
Lạ chưa!
Hay băng khuâng một lần chiều vụng trộm
Cánh thư qua vẫn không thấy quay về ?

Thầy cứ giảng bài nào có hay đâu
Chuyện anh và em trong giờ triết học
Em giấu anh điều gì chưa thật
Nên vu vơ cảnh phượng phía sân trường

Chiều nay em không học
Có phải chùm hoa phượng
Trước gió
Đung đưa?

Anh nhìn ra khoảng trống
Tìm ánh mắt em đâu
Hồn thôi
Phượng ơi.

Quy Nhơn, 1976

Thành phố ta qua

Oi ta qua
Đâu ngờ thành phố lớn hơn ta tưởng
Một sáng mai lên gió lộng màu cờ
Thành phố gọi lòng ta nóng hổi
Như từng đêm em mong đợi anh về

Quy Nhơn trong ta
Là bao lần chuyện kể
Thành phố đêm đêm sáng ánh đèn
Nghe me kết trái
Nghe sóng vỗ về chân cát trắng
Của năm nào từng bước nhịp chân qua

Mãi yêu thành phố này
Và con người tung cờ đứng dậy
Như Thị Nại hơn một lần vang vọng
Nay nguyên vẹn
một trời xanh mới mẻ

Ơi thành phố đi cùng thế hệ
Bạn thân ơi ta trở lại sớm chiều
Đêm xuống thành phố
Đi trên đường
Ánh đèn soi bóng những hàng me
Những cánh hoa me vàng
Những cành hoa me trắng

Quy Nhơn
Dưới gốc me già
Nhớ chuyện ta xưa.

*Chuyến nghỉ phép 2.9.1977
trở lại Quy Nhơn*

nửa mùa xuân

tôi gặp lại tuổi thơ
trong sắc màu pháo đỏ
pháo đã già như sầu riêng trước ngõ

trên trang vở
có bài thơ dang dở
cho bao lứa tuổi học trò
mỗi mắt trông theo

sáng nay tôi gặp em
rẽ vào lối ngõ
theo em có cả nửa mùa xuân.

*Trung Hoà,
Buôn Ma Thuật, 24.1.1978*

Ngờ đâu

Em nghe hè gọi sân trường
Thương quá giọng ve sầu ray rút
Những bàn chân, đôi mắt, nắng chiều hè
Ở nơi ấy một chút gì xanh thắm...

Em nghe những tâm tình bé bỏng
Lưu bút đầu đời viết gửi anh!
Trong nắng hạ trống tan trường giống giả
Những bàn chân lặng lẽ cứ xa dần...

*Trung Hòa
Buôn Ma Thuột*

Miền cây cỏ

Gần nhau tí nữa đi em
Mai rồi lại chia xa
Thời gian trên đầu giông gió
Ít thôi một chút để dành

Nắng mưa bao bận qua đời
Lối cũ em về bước chân xa
Gió bay tà áo ai ngỡ ngẩn
Anh đắm mình trong hơi xuân

Gần lại đi em
Mình đứng kề nhau
Kể nghe chuyện nhỏ đầu đời
Chút để dành chưa kịp

Ngồi lại với anh
Môi em run rẩy ngọt mềm
Gần anh tí nữa đi em
Mệnh mang sương khói xuân thì.

*Trung Hòa,
Buôn Ma Thuột,
1980*

Miền vô tận

Tranh sơn mài tổng hợp: Ngô Thanh Hùng – Đà Nẵng

gởi em ngày ra đi

ngày ấy lúc em đi
bước mau về phía biển
thả lòng vào trùng dương ước mơ
có nhớ sương mù quyện bước chân

đã nghe thông thả tiếng còi tàu
biển gọi em rồi, thôi đi vắng
anh nhìn buồn giống
nhớ băng khuâng

tháng bảy heo mây
em về ngang chợ ướt chân hồng
giẫm đau chiếc lá vàng tháng chạp
đau cả tình anh em biết không

7.1982

cho em lúc trở về

nhẹ quá, em về như mây trôi
gió vương vấn vít mát chân hồng
ta cứ say lòng màu áo lụa
có phải vì hương trong bóng mây

rồi nữa một mùa hoa phượng ơ
có biết ve về gần ngõ đâu
giấu cả thân vào trong cánh nhỏ
sợ rớt tình duyên quên hát ca

ơi em
chân qua trời đất ngã ngậm ngùi
muốn níu áo em màu áo lụa
sợ tóc em hờn như mây trôi

ta mơ giọng hát cứ như sông
từng giọt trong ta chuyện tang bồng
gọi nắng, nắng buồn hơn đôi mắt
cái nắng chiều nay nắng chẳng hồng.

7.1982

Đêm Ba Mười

Đi qua bao suối khe đèo
Những buôn làng không nhớ hết tên
Tây nguyên gió
 đạt mỗi chiều bụi đỏ nắng
 hanh hao

Mùa vào đông con chim kết lạc bầy
Vọng không gian trời mây tiếng nấc
Suối ghềnh trũng buôn bản lung linh

Đêm ba mươi
Thấp ngọn đèn mà nhớ
Bạn bè ta đưa đi đưa ở
Đâu cũng quê đâu cũng nổi nhà
Buôn Ma Thuột dừng chân trời viễn xứ

Ráng nhuộm chiều mệnh mang tơ vương
Hoa bằng lăng tím đường bờ ngõ
Hoa Dung, Krông Pắc bồi hồi
ÊaKtur những ngày hè nắng ỏi
Ta như lá lạc trong rừng sương đậm
Mắt trở bông đọng hạt nắng vàng non

Hoa và sương
Đất và trời
Lóng lánh.
Đêm ba mươi
Một khoảng trời ở lại
Hồn nhiên dữ dội thiết tha
Còn mãi
Hoa Dung
 những đêm huyền thoại
Chiều cuối năm
Thanh thảo
Rộng không ngờ.

*Trung Hòa
Buôn Ma Thuột 1983*

gởi em

phải chi em nói với anh
những điều muốn nói
thì đâu ta phải xa nhau
anh cứ tin em hiểu ước mơ anh
vì ngày mai

em là bình minh cuộc sống
theo nhịp tim thao thức đêm ngày
mới biết yêu em đến thế

thờ yêu em anh yêu lắm cánh diều
đậu lên tóc và vờn theo gió
nay diều ơ còn là kỷ niệm
thành ngôi sao nhấp nhánh trời xa

mỏng như ánh trăng
của đêm rằm tháng Chạp
vào mắt em và rơi trên áo lụa
hôn miên man như sóng vỗ đôi bờ
phải chi
em nắm tay anh
ray rút giận hờn
thì đâu phải những mùa trăng thương nhớ
lại cứ xa nhau
nên hai đầu thương nhớ-vàng trăng

dù có là vàng trăng
nói hai đầu thương nhớ
dù có là biển sóng
ôm ấp nỗi đau riêng
thì em ơi
trăng vẫn sáng
biển muôn đời
là biển cả
mênh mông.

Buôn Ma Thuật
7.4.1983

Đi học

Đêm thắm sâu một ánh lửa bập bùng
Bài “đi học” ai gọi lên mà nhớ
Có một khoảng trời mượt xanh như tóc
Làm học trò nhớ từng buổi chia tay

Em múa bài “đi học” ?
Trong ánh lửa bập bùng khi mờ khi tỏ
Con gió vắn mình qua hàng phượng vĩ
Bước chân em trên vùng kỷ niệm không
quên

Phượng vẫn trở một màu lửa đỏ
Nhớ nôn nao mặt đất bóng đêm ngàn
Tuổi trẻ
Những bài ca
Bập bùng
Đêm gọi lửa

“Đi học” đã hoá thành điệu múa
Chân chao nghiêng soi ánh lửa ấm nồng
Đôi vai thanh xuân gánh ngày thơ trẻ
Đâu xa xăm mà mờ nhạt sau lưng

Giữa hai hòn đá lửa chào đời
Đỏ rực nhớ thương, khoảng trời xanh tím lạ
Sợi tóc ẩm thơm mùi phượng thắm
Nhớ lửa ơi,
cứ tiếc lửa đâu rồi.

1984

Thư gửi mai sau

1.

Em, sáng nay lên lớp
lòng tự hào nói tiếp
cha anh từng mài nghiêng
viết nên trang sử
Có tiếng mẹ nghìn năm trong câu
hò khoan trầm bổng đọng lại
trên mắt một đời
Vang lên điệu lý ngọt ngào
em cất tiếng hát ca vui
ngày trăng hội.
Tiếng hát xôn xao nhịp tim trẻ nhỏ
Những đôi mắt nhấp nhánh như sao
trông lên màu tóc mây nhấp nháy
Rung rinh cảnh phượng vĩ...
Tiếng chim hót xôn xao
Lá bàng rơi mặt đất
Tiếng em hát trong thanh vọng lại cuộc đời
Chưa dễ quên đâu
những năm dài trăm trở
Cho đất quê mình
Đẹp tựa điệu dân ca.

2.

Từ thuở cha anh đi mở nước
An Dương Vương còn đó
Mỵ Châu quỳ gối khóc lỡ làng
Chiếc nỏ thần kỳ lý thú
trên trang vở trẻ thơ
Những đôi mắt đắm chiêu nghĩ ngợi
Đêm nằm mơ
Em thấy Thạch Sanh vung đao
chém xà tinh
Giữ lấy yên lành muôn thuở
Niêu cơm nuôi cả vạn người no
Và,
Chiếc đàn bầu
tình tang trong ngục

Công chúa nhận được người thương
Tiếng đục
tiếng trầm
tiếng trong
tiếng bổng

3.

Ai biết từ đâu những mẫu tự đầu tiên

Một đời đi học

Ráp ngược ráp xuôi

mà có bao điều suy tưởng

Có yêu thương, giận hờn

khổ đau và hạnh phúc

Mẹ dạy cho con bài hò khoan

thở nhỏ

Quặn trong lòng cánh cò trắng bên sông

Bên vành nôi ai chưa một lần

nghe bà kể chuyện xưa

dựng đất quê mình

Lá thư người thương từ xa về

Đậu kê bên giáo án

Mà khoan!

Khoan đã thư ơi, chờ với!

xưa kia cha mẹ cũng chờ nhau

Sân trường, hàng phượng vẫn đu đưa

Lá bàng rơi trong gió

Nhặt lá ép vào trang sách mới

Em viết bài thơ trên lá tặng người thương.

4.

Em, người chiến sỹ
Sáng nay lên lớp
Viên phấn ghi những điều có thật
 lên màu xanh hy vọng
Là chống lại dốt nát, đói nghèo
Xóa đi bao cơn lũ bất hòa
Trận mưa đen trời xu nịnh
Và em
Đã để lại trong lòng trẻ thơ
Niềm tin yêu hy vọng một đời
Đất nước tựa bài thơ
Con sông quê ta cuộn cuộn triều dâng
Nước vẫn theo dòng
Bốn mùa chảy mãi
Bến đò Nga Cẩm Lệ qua sông
Chiếc đò ngang nhấp nhô như sóng
Nhìn bến Đò Xu sông lại hóa tên mình
Sóng vỗ mạn thuyền những bữa có trăng
Đêm đêm
Cẩm Lệ Giang vọng lên tiếng hò khoan
 xứ sở

5.

Em sinh ra sông có tự bao đời
Hòa Vang mấy chục ngàn dân thưở ấy
Phía Tây dãy chấn hiên ngang
Đứng nhìn biển cả
Em hiểu rồi lịch sử quê hương
Chùm kế chua
Trái xoài xanh
Tạc vào trời xanh thế kỷ
Ran rát bờ môi nhớ ớt cay
Nặng nghĩa tình mùi gừng xứ sở
Thuốc lá thơm
đi đâu ai chẳng biết
Quấn chặt tình nồng trai gái thương nhau
tỏa khói cho đời mê mãi

6.

Em, người chiến sỹ
Trên xứ sở trở mình
Trang giáo án còn ghi
Ông Ích Khiêm đánh vào thành trì phong
kiến
Ông Ích Đường đòi giảm thuế, sưu cao
Mấy chục ngàn dân
Tung hô
Giữ lấy cuộc đời mình
 trắng trong như hạt gạo
Rời khỏi nghĩa
 như tia chớp bùng lên
Xé mây đen ra trăm nghìn mảnh vụn
Những chàng trai trong kháng chiến ra đi
Vai vác hờn căm
Bước chân trần trên đất
Xứ sở như hôm nay đâu phải chuyện dễ
dàng
Những cánh đồng nặng hạt lúa vàng
Nhấp nhô
Như sóng
Là quê hương
Là tất cả
Những nhiệm màu Đất Nước

7.

Những chàng trai ra đi nay đã trở về
Là những người lính già
Tóc ngã hoa râu
Cho con sông quê ta
Ngọt như dòng sữa mẹ
Cho câu ca
Đậu lại môi em
Cho lá ngò thơm thơm
Thẹn thùng thời con gái
Và cho,
Muối mặn gừng cay
Môi hồng thương nhớ
Chuyện tình duyên
Dưới ánh sáng mặt trời.

8.

Là chiến sỹ
Là gái chân quê
Tóc dài xanh như mộng
Hoa lúa vương vai những chiều xuân đậm
Lúa mát đường thơm
Kiũ kịt trên vai tình non nước
Quê ta có giếng nước ngọt lành
Soi bóng hàng tre
Đầu làng
Ngạo nghễ !
Em là gái chân quê
Thăm thẳm trời xuân
Nhạc quê hương
Giai điệu
Muôn đời !
Quê ta sau những năm dài nay sống lại
Buổi hội hè
Đình đám
Phong Lệ mọc đồng, Giáng Đông đầu vật
Gái Phong Lệ
Trai Giáng Đông gặp nhau
Gởi miếng trầu cau
điệu hò khoan, ba lý

9.

Anh nói với em
Đừng sợ chi em
Người chiến sỹ
Sáng nay trên bục giảng
Có bụi phấn
Lời lửa cháy
Em đứng hiên ngang
 tim bỗng hóa mặt trời
Hàng phượng tuổi hai mươi
 thơm tho sức trẻ
Khẽ rung rinh lắng nghe
 từ môi em
 lời ru của đất

10.

Cho anh làm lá thư xanh
Đậu kê bên giáo án
Để đêm đêm em ao ước
Tình yêu và hy vọng
Sáng nay sân trường đất dần nghiêng
Hàng phượng rung rinh
Lá bàng say trong gió
Em,
Mái tóc xanh
Vần trán mênh mông và môi đỏ đang chờ

Hai mươi năm rồi thấy hội mùa vui
Trong ngày vui ai có dễ quên đâu
Những trái tim nóng hồi mùa xuân
Sự sống
Đang bùng bùng vỡ đất !
Em đã đến
Sức nóng hai mươi
Xôn xao trí tuệ tâm hồn
Khát vọng tự duy con số lời thơ

11.

Em, điệu hò khoan mẹ hát ngày nào còn đó
Tiếng em vang vọng cuộc đời còn đây
Là tất cả
Là trái tim ta đó
Anh sẽ đến với em dù có xa gần
Như trang thư này
Anh đã nói cùng em:
Bài ca hy vọng gửi mai sau.

cây ổi nhà em

cây ổi đầu ngõ nhà em
nõn nà màu hoa trắng
đã qua mấy mùa bông như thế
lại nhớ “*hương thơm*”

em nhớ ai đứng chờ đầu ngõ
ngọn ổi ngã
rung rinh
trong nắng chiều dữ dội

cây ổi đứng một mình
như có điều trần trở
đầu ngõ nhà em cây ổi nhớ
vẫn vơ tay vẫy chào anh

ổi ra hoa
em đứng tựa mỗi chiều
có chú bướm vờn quanh
bên hành hoa ổi trắng

rồi bông ổi khô vàng
rớt xuống chân em giẫm
vẫn không thấy ổi già
trong nắng chiều dữ dội

cây ổi nhà em
nghiêng mình soi giếng nước
nước trong veo lẳng lẳng
như nhắc em một điều

hoa ổi trắng cho ai
có “hương thầm” bụi phấn
và hình như trái ổi
thơm lừng trong ngực em.

Đà Nẵng 3/1985

Phố đêm

Có một đêm như thế
Đất buồn
Rút xuống những sợi mưa
Kéo trời đất lại
Anh một mình
Trên phố
Gặp em
Một mình
Gật ngủ
Nghiêng trên vỉa hè
Tay cầm chiếc vé số
Lưng đeo túi xách học trò

Phổ khuya
Lặng im
Ánh điện long lanh
Mở mắt nhìn
Bắt chợt em giật mình
Nhìn anh bối rối
Đếm lại tờ vé số
Và em khóc
Tiếng nước nữ rúc vào đêm
Đứng tựa một mình.

Đà Nẵng, 1987

ở Huế

ở Huế mấy ngày em chẳng hiểu đâu
có buổi trưa mưa phùn lấm tẩm
như buổi trưa nào trong ca dao
mưa phùn lấm áo tứ thân
mưa bao nhiêu hạt dạ em buồn bấy nhiêu

có những đêm dài hơn đêm mùa đông
gió trở rét, Huế nghiêng mình chao lạnh
sông Hương buồn
dãi lụa trắng trong sương
có những chiều hoàng hôn lên tím nhạt
gửi nhớ thương mười hai nhịp đợi chờ
bên đó bên đây sáu vài cách trở
Trường Tiền nghe nước thờ. Sông trôi

Có những sáng tinh mơ Huế chưa thức giấc
Sương nung đêm bay trên đường thương
Mắt đèn đêm lập lòe trong sương đậm
Thời hồng hoang đọng lại cổ đô xưa

ở Huế mấy ngày
em chẳng hiểu đâu
như Hương Giang chẳng bao giờ hiểu hết
bến bờ xa vẫn ngóng trông chừng

Hương Giang ơi!
Hương Giang ơi - dải lụa
mềm mại lắm mà sao em dữ dội
sóng xô bờ như gợn mắt em xanh
là đôi mắt dòng sông ai đó biết
ai lợi từng ngày ai biết không

ở Huế mấy ngày
em chẳng hiểu đâu
“xin tạm biệt cũng là lần tiễn biệt”
Đại Nội, Hương Giang, Bến Ngự, Tràng Tiền
Và nhớ mãi giọt mưa phùn trên Huế
“anh trở về với nỗi riêng chung”

3/1988

Hai phía cuộc đời

1. Em yêu!

Chiều bữa ấy em chọn chiếc áo màu đẹp nhất
Mỉm cười nhẹ gót chân sơn dạo phố
Cùng lúc ấy em có hay
 anh ngồi quán nhỏ ven đô
 với mùi cỏ khô ngai ngái ?
Nâng chén rượu nhắm với thời gian mằn mằn
Thời gian trôi trong chén rượu cay
Anh ngồi mà nhớ!
Chạm tay tu huyết huê bò
Chiều nhón chân dưới cây phượng vĩ
Nắng vàng lóng lánh như màu rơm quê kiềng
Mơ cơm nguội giữa chiều nghẹn cổ cười ran
Tiếng gọi nhau ngoài đồng vọng về làng khắp ngã
Trời vào chiều khói bếp quyện thanh không
Cuộc đời có lành có rách
Ngày hai lần lửa đỏ
Nhen lên hy vọng vào đời
Hạt cơm công lát sắn khô
Bát muối tiêu tha thít cay nồng
Mà nhớ!
Mẹ chạy cả đời cong hai đầu gánh

Mấy gốc tre hình chữ A oằn trên vai nặng trĩu
Níu áo mẹ qua bùng binh Hoàng Diệu
Ngồi góc chợ Cây Me
 nhìn bàn chân khô rang phồng rộp
Nắng chải tóc vàng đời mẹ
Nuôi không xanh nổi đời con

2. Em yêu!

Đêm về thành phố
Ánh đèn màu mờ tỏ quét dọc ngang
 làm em đẹp liêu trai
Cùng là lúc anh ngồi mà nhớ!
Bước chân mẹ làm đồng về sột soạt đầu gối
 đôi gánh trên vai
Rồi tiếng chén bát chạm nhau
 bữa cơm lên chậm
Con mèo Vàng ghéch mõm
Riu riu hai mắt đợi chờ
Ngọn đèn hột vịt không tỏ mặt người
 mù mờ một khoảng không đùng đục
Anh đi ngủ với mặt trời
 búng cơm trong miệng
Giác ngủ anh chập chờn chân không sạch đất
Mẹ trùm tấm mền hỏi cha mẹ cưới nhau
Anh nghe âm ấm lan dần thấm vào giấc ngủ
Có bàn tay ai chùi lên hai mắt
Mẹ hôn má anh im lặng ngọt ngào
Có ngọn đèn làm chứng không sai
Và anh nấc giữa chừng tiếng khóc
Đêm ủa vào nhà giun để gáy ran

Thiu thiu anh ngủ với đất trời mở hội sao hoa
Cha ở tù đời bỏ trong lao
Mẹ àu ơ vời vợi đêm trường
Giấc lòng đi hoang bắt lính
Tiếng chó sủa cầm canh buồn đứt ruột
Đêm của anh lạnh lạnh hơi sương
Ngước nhìn trời sao nhấp nháy
Sao Bến lái cái Thần nông
 nhìn đâu cũng thấy
Bắc đẩu mọc ngang trời một hình vuông hạnh
phúc
Dây Ngân hà chùng xuống đu đưa
Anh giật mình nghe đời trôi rất vội.

3. Em yêu!

Đêm mịn nhung có ngọn đèn hồng
 dễ giấc mơ em thần thoại
Cùng là lúc anh ngồi quán nhỏ ngoại ô mà nhớ!
Em cuộn ấm trong chăn
 với mùi nước hoa ngậy dại
Đời đâu dễ bon chen, anh với mùi cỏ khô gai
ngái
Tuổi thơ ủa về vỗ cánh bay lên như một thiên
thần
Trò chơi trốn tìm
Bum lá xà
Ba lá xùm
Xà cái lá ngò thơm
Em khúc khích cười trong bụi cỏ hoa
Rồng rắn kéo nhau đi mở hội khai rằm

Cây cổ thụ như cái dù
 mở ra che khoảng trời tuổi trẻ của anh
Rồi đêm đêm
Chim ăn đêm kêu rã tiếng kêu
Con bìm bịp cất tiếng ca ngẩng cổ hát vu vơ
Chó sủa khản hơi
Nằm gác mõm hiên nhà mơ ngủ
Khum tay mẹ đốt thuốc
Ánh lửa nhập nhòa
Lung lay như đời mẹ
Mười hai tuổi anh mới cầm quyển vở học trò
 mẹ cho, màu giấy vàng rơm
Giấy thơm mùi mồ hôi của mẹ!
Buổi học đầu tiên
Mẹ đưa anh ra tận ngõ
Chập chững lòng mình
Méo mó ôm tập vở bước đi
Nhìn theo mẹ dặn một mình:
Không đưa tới trường được nghe con
Đi đi!
Hàng khoai
Rò mộng cần hơn!
Con đi học ước một điều đơn giản
Mẹ nhắc hoài
Cha cũng bảo
Cho thằng Thu học biết chữ thôi mình.

4. Này em!

Trong cao ốc thên thang
Em nhắm Champagne nghe nhạc
Nốt nhạc phập phồng lồng ngực
Điệu valse lơ đễnh tay mềm
Ấy là lúc anh ngồi mà nhớ!
Dịch dắc từng đêm
 một gặm trong ống tre lóng nứa
Anh nhắm ngụm rượu cay
Nghe đặng đặng
 chạy trong bụng dạ
Nước mắt ngược vào lòng
 mần mẫn tình em đậu lại trên môi
Mà đau dịu vợi!
Thời gian đi thánh thót
Tóc trên đầu điểm hạt mưa hoa
Từng đêm mẹ tìm lại mùa xuân
Tìm lại cuộc đời bốn mùa ai ăn cắp?
Ngửa bàn tay soi lại đời mình

Chai cứng sạm lên nổi đời khốn khó.
Đời trắng như vôi
Quệt lên lá trầu hương thơm mùi quê kiếng
Xoa bàn tay vô tư
Bất ngờ phấn hoa chợt rụng
Cha ở tù
Mẹ bưng mặt khóc
Vi đâu?

5. Kia em!

Đêm nay Champagne và nhạc ru mình
Điệu valse lật tà áo ai bối rối
Em mơ làm hoàng hậu liêu trai
 trong khúc nhạc vô thường
Em yêu!
Đêm nay trong quán nhỏ ven đô
 anh ngồi nhắm lại
Bốn mươi sáu năm đi qua
Đời cái còn cái mất
Cái có cái không
Chỉ một khối tình chân
 mang theo suốt cuộc phong trần
Vài ba mối tình con
Có tình anh giữ
Có nghĩa anh mang
Tình em anh nhớ!
Và có hai mươi năm anh cần phải nhớ
Dài lâu trong ký ức đời mình!

6. Em yêu!

Và nay đây anh ngược mặt làm người

Trong ngực anh có một trái tim

Biết khóc

Biết cười

Biết thương

Biết nhớ

Biết giận hờn khích bát người yêu

Em có tin không?

Và đừng trách anh nhiều!

Anh xin cảm ơn đời trăm năm tạt dạ

Hạt lúa để dành hơi

nuôi thân mộng cho đời gặt hái

Anh ấp ủ tương lai cho con cháu ngày sau

biết làm người xứng đáng

Riêng anh giữ lấy định phần

Hơn bốn mươi năm nghiệt ngã

Anh gánh theo

leo dốc cuộc đời!

Đà Nẵng 30/11/1998

Dấu hỏi phía sau lưng

Quê hương
Năm ngọn núi cắm mũi tên
vào mênh mông của biển
Dòng sông chưa hiểu hết mình
đã tan vào vô tận
Tiếng ì ầm con nước vấp vào nhau
Thời gian dập dồn đầu sóng
Như trái tim đập trong ngực mẹ
những chiều gánh rạ đồng xa

Quê hương,
Ánh trăng chẻ vào điệp trùng sông núi
Câu hò khoan ngân lên từ gấp khúc
cuộc đời
Chân em lún vào đường đất quê mình
những ngày mưa dầm sùi sụt

Quê hương,
Có vai mẹ gánh hai mùa mưa nắng

Phồng lên vết chai thời gian
Cho hạt lúa thơm hơn
Củ khoai thơm hơn
Trái ớt cay hơn
Cho củ riềng hăng lên mùi xứ sở ?

Quê hương,
Nơi em cắp nón ra đi
thả câu ca trầm bổng phía sau lưng
Em đi rồi có về không ?
Em sợ ngọn gió Lào rát mặt
Sợ rượu hồng đào chưa nhắm đã say
Sợ chai tay, má phai môi nhạt
Sợ đất quê mình cần cỗi
Không nuôi em
trắng da
xanh tóc xứ này ?

Ký ức

Bỏ làng ra phố chân rạ đồng quê
Em về đâu chòng chành gió bụi
Đà Nẵng đổi trao đêm ngày hai phía
Thành phố hoàng hôn vụn mặt trời

Đi trên phố phường ngõ ngách
Mưa lạt loài thả mình bờ rêu mỏng
Ta tìm em trong mơ và huyền thoại
Vó ngựa xa xăm đưa đón nỗi phiền

Nột chiều đi ngang qua bùng binh
Đường Hoàng Diệu dậm chân đứt dép
Xe ngựa thênh thang đâu rồi con đường nhỏ
Ngẩn ngơ buồn chiếc đứt để đâu ?

Chân đứt dép. Ủ, thì dép đứt !
Nhẹ như chưa mang dép một lần
Cả chiều mưa gió đưa xao xác
Ngất ngưỡng giả đò dép không đứt quai

Ai xuôi ai thao thiết nhớ ai
Khăn gói gió đưa em bỏ làng không hẹn
Ta rưng rưng nhẩn hỏi
Em về đâu ?

Đà Nẵng, 1998

Nha Trang ngày trở lại

Về lại Nha Trang chiều
Nghe chơi vơi biển nhớ
Núi hoàng hôn theo về
Lặng xuống dưới hàng dương

Mình anh trên bãi xa
Con sóng và ngọn gió
Bản tình ca ai hát
Ngỡ như người yêu xưa

Chiều xuống lưng chừng mây
Đâu tay em nhẹ khẽ
Sóng xô hai nỗi nhớ
Cho lòng ai nôn nao

Nha Trang chiều chuông đổ
Nhớ ngày xưa yêu em
Cắn trái xoài ngọt lịm
Giữa cuộc đời sinh sôi

Nha Trang ơi Nha Trang
Trời xanh và biển biếc
Đi giữa mùa tháng năm
Lững thững dốc cạn lòng !

Nha Trang 5/1999

Bỏ quên đâu đó

Đêm

Trời đất gần nhau
Vỡ trong không gian lời ru mẹ hát
Thấm vào lòng mỗi đêm

Chưa hiểu hết lời tự tình xứ sở
Mà yêu sao nốt nhạc trầm bờ ngõ liêu trai
Em bỏ quên một câu ca dân dã
Mình nghèo đi biết mấy...

Đâu trong em thời con gái xa xưa
Mình gửi nhau một miếng trầu cau
Là tình vừa đến đậu
Có vàng trắng làm chứng mọc trên đầu ?

Đâu lời ru
Câu ca cổ
Bên vành nôi nghiêng ngã ơ hời
Bát nước chè xanh mỗi trưa hóng gió ?

Đâu rặng tre làng thong thả nhịp võng
đưa
Mái nhà tranh yên ả chiều hè
Đâu giếng nước cây đa ngày mới lớn
Tiếng gọi bò kéo lại một hoàng hôn ?

1999

Trước biển

Rồi chắc có một ngày trước biển
Cầm tay anh
 Bốn bề sóng
 Bốn bề mây
 Trùng trùng
Em mắc lỗi với đời dâu bể
Đường nhân thế chạy giữa chân trời
 mộng ảo
Nhập vào đâu cũng thấy mình
 Trước
 Sau.

Long Đất, Vũng Tàu – 8/1999

Xe ngựa

Lốc cốc bánh xe quay
Hàng thông nghiêng xuống phố
Ông lái già râu bạc
Vút ngọn roi ra uy

Chú ngựa chồm tới trước
Bồm dựng đứng nhìn trời
Ghì cương căng sức kéo
Lên dốc...lên dốc cao

Đà Lạt đang ngậm sương
Trời se và mây mỏng
Chú ngựa già nhẩn nại
Kéo cuộc đời theo sau

Lui dần hai hàng thông
Gió nói chuyện tình đời
Vô tư cùng trời đất
Chú ngựa gầy không hay

Viết ở Đà Lạt

Ở Đà Lạt (1)

Lom khom đôi xa nhà ai sương giăng
Đà Lạt không em chiều lành lạnh
Sợ mây căng lồng ngực hai mươi
Ché rượu cần trong khoảnh khắc dịu êm

Màu đất dưới chân chín nẫu
Bay lên hương vị cao nguyên
Mỗi cụm phố chập chùng ngói đỏ
Trên đồi xa ẩn hiện ai như em

Anh đi trên tám ngực trần sơn cước
Hoa đào non gợn nét môi tươi
Núi đạo quanh dáng em trong dáng phố
Sợ gió chiều vừa nhón gót bay đi

Đà Lạt, chiều mưa 1999

Ở Đà Lạt (2)

Thông reo là gió trên đồi gió
Ai hát tình ca dưới ánh trăng
Thung lũng xanh anh và Than Thở
Bồi hồi nghe đất tiễn đời trôi.

Về đồng bằng

Về lại đồng bằng thăm em
Nơi chín con sông đổ ra biển cả
Mùa lũ nước về ghệt ngã
Bìm bịp kêu khan giục giã nước ròng
Gặp em anh đã say lòng
Tháng sáu từng chùm bong bóng trời mưa
Ruột gan chín nấu mỗi trưa
Nhớ môi ai thắm sớm trưa miệt vườn
Nắng mưa nuôi lớn tình người
Em hai mươi tuổi mời trâu cho anh
Lúa non đang độ xanh thì
Lắng nghe trong gió từng nhành mầm vườn
Sông quê trong đục soi gương
Nhặt lên hạt bụi phù sa đầu mùa
Anh qua hết Cửa Long giang
Nắng vàng đọng lại giữa dòng lặng yên
Đêm nằm nghe gió đồng lên
Thờ vào trời đất rì rào lúa reo.

Long Xuyên – An Giang 6/1999

Viết dọc đường

Đêm Sài Gòn đèn hoa phục sinh
Có em và không em
Trời đổ mưa làm ai ướt áo
Anh nép mình vào khoảnh khắc riêng

Sài Gòn mưa và không mưa
Phải chi phố có em
Anh còn tận ráo
Nhìn mưa rơi...mưa rơi...

Sợi mưa cắt ngang trời
Bong bóng vỡ bàn tay mười sáu
Dạt cả hai bờ lặng yên
Nhìn bên nào cũng thấy một mình thôi

Giữa Sài Gòn mưa đông
Anh tìm em
tựa lưng vào quá khứ.

Sài Gòn 1.6.1999

Chiều Nhật tảo

Nhật tảo mền yêu trên trang sách
Từ thuở tuổi thơ biết đọc văn
Biết có anh hùng Nguyễn Trung Trực
Đốt tàu giặc cháy giữa giòng sông

Chiều qua sông sóng gợn nhấp nhô
Sóng vỗ vào tay bồi rối
Tôi vung nước hỏi cùng giòng chảy
Con sóng nào đập vỡ mộng thực dân

Chẳng trả lời đâu sông của tôi
Nhấn chìm tàu giặc xuống đáy sâu
Cỏ hết mình xanh thành cỏ đỏ
Chiều phập phùng ngọn nắng triền sông.

Hậu Giang, 8/2003

Nghe tiếng em ca

Mưa tí tách trên hàng hiên phố nhỏ
Cà Mau đêm trời đất giao hòa
Anh xa đến ngồi nghe em hát

Em mềm mại giọng Nam Xuân
Trong điệu đờn tài tử
Ngũ cung bỗng trầm luyện láy bay xa

Ngọt dịu tiếng đàn
Thoảng vui buồn réo rắt
Giọng tinh khiết đơn sơ như đất

Giọng mảnh mai màu trắng sáng trong
Lời ca mật đắng mà trong trẻ
Phụng Cầu Hoàng rụt rè bi ai

Mưa lũ... bìm bịp kêu khàn giọng
Nước triều lên anh kịp quay về
Áo bà ba tiến đưa bữa ấy
Lại nhìn nhau trời đất yên lành.

Cà Mau mùa lũ, 1999

Bữa ấy Thất Sơn

Bữa ấy lên núi Sam
Châu Đốc mưa vừa tan
Phập phồng em nín thở
Bước qua cầu nhẹ chân

Này đây cụm Thất Sơn
Bềnh bồng mây trắng xóa
Có miếu Bà Chúa Xứ
Người người về dâng hương

Vào đền hương trầm bay
Cúi đầu chấp hai tay
Chợt nghe lòng xao xuyến
Nhớ người xưa đất này

Phía xa vào sông Hậu
Mây rẽ quạt trên đầu
Tay em cành hoa tím
Líu ríu chiều xôn xao

Nén hương cầm trên tay
Vĩnh Tế xanh bờ cây
Lên lẳng thăm ông Thoại
Rêu phong quanh đền đài

Long Xuyên chiều mây nổi
Thôi tôi về miền Trung
Lững thững đường xa lắc
Giấu nỗi lòng ngổn ngang.

Châu Đốc, 6/1999

Bến lễn

Nào đâu ngọn gió Lào phơn phớt
Tạt má em nghiêng nửa trời chiều
Đêm phố Vinh và em bến lễn
Hạt mưa nào rớt giữa trời trong ?

Và em

Trời đất như vừa trang điểm lại
Xanh trong biêng biếc thần tiên
Phà Xuân Sơn một ngày lộng gió
Phong Nha huyền bí và em.

Biết là

Anh về hỏi lại bến Sơn
Ai mang con nước vào trong núi ngàn
Em hươ tay vẫy hạt vàng
Lấm lên vai áo bâng khuâng biết...là ?

Sinh tồn

Róc rách chảy xa vời như tiếng hát
Giữa đêm khuya lập hạ dưới trăng hè
Nắm tay em giật mình qua cửa động
Đêm lung linh huyền diệu lẽ sinh tồn !

Khát vọng sinh tồn
Tranh: Hồ Đình Bách Luân – Đà Nẵng

Khói rơm

Trăng sương mờ hơi sương
Gió quệt vào hai má
Mùi khói rơm ập đến
Nồng nàn hơi đất đai

Chờ em đánh bò về
Hoàng hôn lên cuối bãi
Mình đứng dưới trời quê
Hai đứa thấy thanh bình

Đầu tháng hai còn trẻ
Đồng rơm cháy chưa thành
Ngọn lúc tối lúc sáng
Hai đứa mình kề nhau

Cầm tay em mỏng tang
Bên đồng rơm thờ khói
Nồng nàn và thiết tha
Khen khét và ngọt lành

Ngon như củ khoai lùi
Nướng ủ rơm ngoài bãi
Mỗi lần chiều chăn bò
Dùng dăng cầm cho nhau

Dưới trăng mờ hơi sương
Khói rơm ai đốt đồng
Quyện đầy trong lòng tay
Hít một hơi đầy ngực
Thơm phức như hương trời
Lùa bò về còn say !

Câu thơ đưa tiễn

1. Đồng cạn đồng sâu phở đất
Bờ tre treo mảnh trăng cong
Chị đi mà không kịp ngó
Cây đa giếng nước đầu làng
2. Cọng rơm cong mình trở dạ
Chiều đi trên từng kẽ tay
Mẹ quẳng một đời cơm áo
Chị ơi nước chảy đá mòn
3. Gió nhẹ vườn trưa thưa tiếng chim
Tóc thơm vương nắng đã bao lần
Lời ru vắng vắng qua đầu xóm
Rớt lại câu hò đây. Chị ơi !
4. Em đưa đường xa mấy nhịp
Cầm tay mẹ dặn khế khàng
Trở vai mai về phố huyện
Nhớ mang theo giọt sáo đồng.

3. Chao ôi là gió thổi nhùng nhằng
Chiều chớm thu giật mình chị hiểu
Tên ai lạ thế tự nhiên quen
Đêm yên lành cất cứ gọi trong mê

4. Lá me rụng tím chiều phố huyện
Gió tạt áo bay. Ai ngẩn ngơ
Ừ thôi, chị phải về bên ấy
Mắc nợ một đời cạn ước mong.

Phong Nha và em

1. Trời đất như vừa trang điểm lại
Xanh trong biêng biếc thần tiên
Phà Xuân Sơn một ngày lộng gió
Phong Nha huyền bí và em.

2. Sông Sơn non nước đầu khéo thể
Khe vực mây trời đây Phong Nha
Thiên hạ truyền rằng chiều xưa ấy
Có một Tiên sư trộm nước Thủy tiên.

Thơ không gửi

Viết câu thơ cho em
Biết là lời của sóng
Một đêm trăng nửa vành tròn khuyết
Vũng Tàu Rả rích một cơn mưa

Anh biết
Tâm hồn anh kỳ diệu dường nào
Bên sóng biển ngàn năm đâu tên tuổi ?
Nơi ấy con đã tràng
Và một cánh hoa hồng !

Trăng vàng hắt ngược anh vào đêm
Xuống biển
Gió miên man nổi lên
Vùng Tàu âm thanh nghe quen
Bạn bè nghe quen
Trời đất nghe quen
Và biển
cũng ì ầm con sóng như nhau

Anh là khách vẫn vợ
Con sóng dịu dàng
Vàng trắng mọc nhẹ
Trên bàn tay mịn nhưng
Cát mềm dưới chân anh
Như nhung như lụa
Nhưng đau
Trong thế giới rì rầm của thơ của nhạc

Đêm Vũng Tàu mưa
Anh sẽ gặp em
Bằng giấc mơ trên biển
Nơi gió đi về với trăng
Nơi sóng vỗ vây quanh
Nơi có con dã tràng xe cát
Trong cơn mơ anh ngược mặt nhìn trời
Rằng anh đi tìm em
Suốt cuộc bể dâu !

Tại Vũng Tàu 2001

Cơm mới

Ngập trong mưa nắng
Mồ hôi bạc trắng đất đồng
Chờ đến mùa sau giáp hạt
Lúa dưới đồng làng vàng se

Lất lay vai gầy của mẹ
Đôi chân lặn lội đồng sâu
Hạt lúa chín từ bụi rạ
Cho con cơm mới thơm lừng

Con ngồi xếp bằng một phía
Nhìn cha tóc ngã gian nan
Không tin cứ đi mà hỏi
Gié vàng cong ngọn câu liêm

Chạng vạng bên mâm cơm tối
Bóng trắng ngã xuống sân nhà
Cái nong sum vầy cơm mới
“Đầu tôm nấu với ruột bầu”

Mẹ cha nhìn nhau tháo gỡ
Sẻ chia hạnh phúc đơn sơ
Con ngồi nhẩm bài học cũ
“Công cha như núi Thái Sơn...”

Mùa gió

Mùa thu đi qua rây nắng trước hiên nhà
Không có gió tạt vào giấc ngủ
Tin bão sắp về
 thế là mùa mưa đến
 gió bắc nghiêng trời

Con vào đời trong mùa gió lạnh
Ném tường luồng
 vào khe phen nhọn hoắc
Nheo mắt con nhìn gió đến tự đâu ?

Nóc nhà tràn đầy gió
Làm xiêu ngọn dừa
 má tròng hời mới ra Giêng
Con riu mắt người mùi gió
Có ruộng đồng bờ bãi
Nội còng lưng gánh rạ về nhà

Có một sớm mai đầy gió bắc
Ở cha, cái gió quê mình
 lạnh lùng phóng túng
 khàn tiếng thở của con
Và ba nghe trong gió
 có mùi hương của đất
 hơi hướm của người

Ngày con ra đời
Gió tự trời quất lạnh
Hòn than không đủ ấm đôi chân
Mai sau
Mai sau
Lớn lên
Con biết giận biết yêu
Biết xót lòng nghe tiếng gió qua đêm.

Tháng Năm

Tháng năm rồi em
Mít chín vàng thơm
Nôn nao con tu hú gọi bầy
Con cu đất dậm chân
Mồ hạt mè trên cỏ
rớt lại sau một vụ mùa

Tháng năm em thu xếp việc nhà
Chạy về làng
Bươn theo đường mòn hồi nhỏ
Nhớ thăm người quen
trong xóm trong làng
Đêm ngằn ngặt tia chớp

Tháng năm em ơi
Ai thả con thằn lằn bò ngang chậu nước
Vốc một nắm chùi lên hai mắt
Sáng mãi một năm
Em đã khóc hồi nào mà mắt đỏ băng
khuâng?

Tháng năm rồi em
Chợ làng bày hàng bó lá mừng năm
Động lại hương hoa trời đất thơm lừng
Cống trên vai một gánh,

Em thon thả về làng
Anh ngó theo hương vị quê nhà
Ngát thơm mùi lá gổi làng ta.

Vui rồi em

Tặng ntdt và hai con

Vui rồi em
Hai mươi năm
Từ cổng trường sư phạm
Ta bước chân thong thả đường đời
Thời gian trôi
 tóc dần lấm thắm
Gỗ nhịp đời
 trên phiến bảng xanh xưa

Vui rồi em
Hai mươi năm
Xin ôm ấp nhọc nhằn
Ta làm chứng cho một thời trai trẻ
Yêu thương phiền muộn nao lòng
 Đã lắng sâu nơi ta
 thức tỉnh

Vui rồi em

Hai mươi năm

Bộn bề tâm sự

Đường nhân thế đi qua

Cháy bỏng những bài ca hạnh phúc

đời người

Tiếng em hát

chạm gió trời lồng lộng

Nghìn năm sau

vẫn trời vẫn đất

vẫn núi sông ta.

Vui rồi em

Hai mươi năm

Hoa phượng rụng sân trường

Hoa cau rải hạt cườm trước ngõ

Cơn đông chiều ửng lên màu xứ sở

Con cái ta

thả cánh diều làm thông điệp tình yêu

Tự trái tim mình em đã nở thành hoa.

Vui rồi em

Hai mươi năm

Ta dọn đời mình bằng viên phấn trắng

rạch rồi không lẩn

Thời gian trôi

tóc dần lấm thắm

Nhìn lại mình đời vẫn vui.

3/1995

Lỡ dờ

Anh – học trò Bồ túc
Chưa một lần làm thơ
Bởi ngày xưa sách đèn lỡ dờ
Chiều chớm thu viết bài thơ đôi mắt
gởi em

Là đôi mắt mơ màng bờ bến rộng
Cũng khi buồn vời vợi mênh mông
Hàng mi cong chao mình khép động
Nước mắt hồ bóng vỡ nghiêng trang

Khi gần nhau anh hiểu hết dịu dàng
Từ đôi mắt chứa chan xao xuyến
Khi xa xôi giọt u huyền đọng lại
Trên bờ mi khép mở mỗi chiều

Khi hờn giận, ôi! Ánh sao nhấp nháy
Lúc ngọt ngào hờn bi vỡ pha lê
Đẹp lắm trong mắt em
 khoảng trời ngọc bích
Của những chiều em gõ cửa gọi anh

Đẹp lắm trong mắt em có bài thơ lục bát
Cho anh ngồi dõi mắt trông lên
Tìm câu thơ trong lỗ dờ sách đèn
Dù nổi gió và đất trời hờn dỗi
Vẫn còn đây màu pha lê vỡ ngọt ngào
Khi mắt em chớp nháy

Đẹp lắm trong mắt em
 nghiêng hàng phượng sân trường
Có đàn trẻ bi bô bài học mới
Có cánh hồng màu phượng vĩ rung rinh
Dù nổi gió và biển trời giận dỗi

Vẫn còn đây cánh màu hoa phượng đỏ
Là đem về ép vào vở môn mê

Đẹp lắm trong mắt em
 có dòng chữ một hai
Trẻ thơ gặt đầu học đếm
Tập cộng trừ tính toán nhân chia
Dù hờn giận làm nhàu trang sách mới
Vẫn còn đây màu mực đỏ chấm bài
Đem về khoe mẹ: ước mơ con

Còn đẹp lắm cho vây tròn tuổi nhỏ
Cả cho anh ngạo ngạt tin yêu
Mắt dõi nhịp chèo anh biển động
Lúc giữa dòng biển động, gió khơi xa...

Còn đẹp nữa trong anh nỗi nhớ
Lúc âm thầm hờn trách chứa chan
Lay động hàng mi xa xôi, vời vợi
Mắt em khép mở biển bờ

Thu trút lá, trời thu về lành lạnh
Gió thu qua nghiêng hàng phượng
 ve sầu
Đôi mắt em mỗi chiều mở ngỏ
 Anh viết cho em lối dở mấy vần thơ.

Hoa hồng

Ngoài vườn hoa hồng nở
Thơm thơm góc sân nhà
Âm thầm mà bịn rịn
Quyện trong nhau một đời

Dịu dàng mà dữ dội
Chợt đến rồi chợt đi
Xôn xao theo ngọn gió
Ta một mình ngẩn ngơ.

Tự bao giờ chẳng rõ
Mình chạm mắt, chạm tay vào lòng vũ trụ
Chạm vào nhựa trường sinh
Đứng trong mưa gió ở đời

Tự bao giờ chẳng rõ
Mùi hoa mai chạy trong lồng ngực
Từng hồi như tiếng thở cỏ cây
Cứng cáp vượt lên số đen vận đỏ

Tự bao giờ chẳng rõ
Cội mai già trong nắng
Bền lâu hy vọng gọi đời
Rũ gió xuân mê đắm cả đất trời

Tự bao giờ chẳng rõ
Bông mai vàng
 nở phía nhà em.

1997

Đôi khi

Chiều nghiêng trên trái bàng già
Thơ hay ta lượm lá bàng chép thơ
Một thời ca hát à... ơ...
Bút nghiêng ta gửi bụi tre
Thả diều.

Ngã ba

Đi suốt thôi đường chợt gặp ngã ba
Có cây khế nghiêng mình chải tóc
Chùm cau non đung đưa héo lụi
Nắng lao xao chẻ vỏ gốc trầu hương

Đến ngã ba này chắc phải chia xa
Những riêng lẽ gánh theo về một phía
Em về dưới gốc trầu chải tóc
Mượn câu ca mẹ hát làm duyên

Ở ngã ba này em nói cùng anh
Lỡ dở đoạn đường trước mặt
Kể nhau nghe phần đời sóng dội
Đêm không anh
giác ngủ không về

Hết một thôi đường đến ngã ba
Mưa cứ ném từng hạt mềm trên tóc
Hai đưa lại đi về hai phía
Gởi cho nhau những riêng lẻ theo cùng./.

1996

Chợ quê

Phía sân đình núp dưới hàng tre
Cây gạo đỏ nhìn trời qua ngõ
Nơi đường mòn rẽ vào lối nhỏ
Chợ họp phiên chiều bên cây đa

Em ra chợ một chiều xuân
Hàng em đọng giọt mồ hôi
Ruộng đồng, nương bãi
Bày trên rổ tiếng chào hàng

Khi em chưa đi được chợ
Nào có hay đâu
Bận buôn mười người vừa chào vừa bán
Vội vàng gởi gắm lẫn nhe nhau

Nay ra chợ nào ai toan tính được
Giá nào em bán, giá nào không
Có một cái để đâu đem bán
Tình em tre trẻ nắm trong tay.

Ngày xưa đi học

Cha kể con nghe
Ngày xưa đi học
Đầu trần chân đất
Quần đùi áo cánh chạy băng băng

Quán nước đầu làng
Những ngày mưa mỏng rắc hàng tre
Có cụ già trong quán nhỏ
Khói um thơm ngát cái bánh xèo

Cha thậm thò tựa cửa
Nhập nhòa bếp lửa rưng rưng
Cụ già ngược mắt
Cho cái bánh xèo lửa um

Năm sáu năm sau
Tóc vàng chân cứng
Khét nắng trưa hè quần lưng đầu gối
Áo cánh, cha vẫn băng băng buổi
tụ trường.

Về quê ăn Tết đi anh

Năm ngoái
anh không về
Trời tháng Chạp quê mình ngập nắng
Đảo Sơn Chà mây bành bông viễn xứ
Em đợi anh về ăn Tết năm nay !

Về đi anh !
Những con phố đầy bóng hoa bóng nắng
Gió rung rinh trên đường Hai Tháng Chín
Nắng hanh vàng
Trải lụa
Bến sông xưa.

Chiều ngoại thành từng sợi khói vòng quanh
“Tiếng mẹ rút rơm
tiếng đòi khoan nhặt”
Quên thế sự bên thềm chiều ngày Tết
Nhóm lửa vào xuân hong sợi tóc già

Về quê đi anh !
Như năm nào em đập cửa gọi anh
Và chuyện kể ríu ran ngày Nguyên đán
Đà Nẵng vẫn vương
 Tĩnh động không ngờ

Phố thị vào xuân áo xanh áo đỏ
Sặc sỡ màu hoa trên bước đường chiều
Em lộng lẫy bên anh giữa dòng đời
 Sôi động

Mẹ già vui
 Nước mắt
 Lung tròn

Ta bên nhau như thể thời đi học
Bâng khuâng hạnh phúc nhịp tim đời
Nghe sóng vỗ sông Hàn ngày giáp Tết
Tiếng lợn nhà ai ìn ịt sau chiều

Về anh !
Về quê mình ăn Tết đi anh
Bánh tét bánh khô ngọt thơm quê kiểng
Ta thức trắng đêm
 Nghe
 Tiếng vọng đất trời.

Hạ Long du thuyền cảm

Vân, thạch ngát trời xanh một vịnh
Du thuyền Hạ Long ngánh lại hồng trần
Đây sơn thủy
Nọ nhân gian
Ngựa xe đã
 trăm năm nghe thấp thoáng
Người mê cõi tục tranh mỹ tửu
Ta mãi trời mây kệ nhân trần
Bóng hoàng hôn soi lọt điện Thiên Cung
Chùng thiên địa, càn khôn âu cũng thế
Đã nhảm tính
 tứ thập tam niên lẻ
Nhân tình thế thái đã đòi phen
Lệch đất, nghiêng trời, hề
 âu cũng thế
Hạ Long sơn thủy Thiên Cung động
Tiên Bạch Tuyết nghiêng mình che dáng ngọc
Gấm tiên cảnh cũng không qua một lẽ
Ba vạn sáu ngàn ngày ta vén cửa ta lên
Nào ai huynh đệ ta cùng ?!

*Át Hợi niên, Trung hạ
6/1995*

Tản mạn đầu xuân

Cành mai nhà mình bữa nay hé nở
Xuân đến rồi sao
đâu có hay!
Năm mươi hai ngày Chủ nhật
cơm áo lo âu
Nay có mai vàng điểm góc sân!

Em băng khuâng xuân đến không hay
Trông ngóng râu rày
cây mai trước ngõ
Cài lên trên ấy câu thơ vụng
Gửi trẻ lang thang gửi người già

Em gửi thơ xuân chúc phúc
Bình an như vật cỏ sau hè
Mong
có được ngày vui.

Dấu lặng

Một nửa xôn xao trên lớp
Nửa còn tự ngấm lại em
Trên bàn ngón ngang sách vở
Đời vui bên chiếc tao đời.

Về lại

Về với trường thuở tuổi thơ
Đã bốn mươi sao ngỡ mình cứ trẻ
Âng khuâng phút giờ gặp lại
Phải đi qua bao năm tháng bão bùng

Nơi tôi đến cũng là khát vọng
Là giông tố của đời
Là dịu dàng của mộng
Tự cuộc đời yên ắng lại trong tôi

Tuổi trẻ lớn lên như con sóng vỗ bờ
Con sóng vô tư con sóng chào mời
Con sóng nhỏ mà biển thì thật lớn
Nên biển xanh là khát vọng muôn đời

Tôi còn nhớ những chiều xưa biển động
Mái trường rêu mờ xám vạt mưa mù
Tôi đã khóc đã vui buồn nuối tiếc
Dưới mái trường đã giữ tuổi thơ tôi.

Ru

Tiếng hát ầu ơ xưa
Mẹ ru em giấc ngủ
Bốn tao nôl day khung trời ngang trái
Đời lớn lên em hiểu ngọn nguồn
nước mắt chảy trong nôl

Đề ầu ơ nay
Em ru tình xuân mùa vĩnh cửu
Có tiếng nhạc thăng trầm bên tiếng hát
Nghe cọng đời vươn lớn
cho tình anh đậu mãi trong nôl.

Giọt mưa xuân

Giọt mưa xuân rơi xuống
Anh biết rằng giông tố đã bình yên
Gió heo may, phiến lá bàng lại sống
Lạnh lẽo qua rồi,
Mưa như lửa bùng lên

Giọt mưa xuân rơi xuống
Con sóng chao sông rồi bay vút ngang trời
Có ngọn đèn quả đất đứng trông trăng
Có vàng khói gọi vàng mây lộng lẫy
Có những lời em giảng cả đời xuân
Có chim gọi nắng hân hoan bên cửa sổ
Mùa xuân buông trên cành phượng
nhịp nhàng
Con toán trừ bớt điều phiền muộn

Bài thơ nghèo ngựa mặt hứng mưa rơi
Mùa xuân đứng bên hè
Mở cửa ra nhìn người đi như sóng
Xuân đi rồi xuân đến
Đêm về ngập gió
Phiến lá bàng rung lên căng thẳng
Âm điệu trở về hồi sinh rục rỡ
Đêm và đêm, giáo án em
Con toán chia bớt nỗi nhọc nhằn

Giọt mưa xuân rơi xuống
Anh biết rằng thấm áo vẫn cứ vui
Gió heo may rung lên vừa thổi đến
Anh nắm tay em ngựa mặt đón mưa rơi.

Đường mòn

Đường mòn chẻ đôi khuôn mặt làng ta
Chảy dưới nắng lặng trong mưa bong bóng
Cỏ chân vịt lúa thừa bện chéo
Đủ níu chân anh năm tháng đời người

Đã quen lắm nghìn đêm không đi lạc
Sợi chỉ đường em, sợi chỉ đường anh
Liên nhau những mảnh đời chân đất
Xa xôi cho mấy cũng nên gần

Chỗ bờ mương có cây hoa gạo đỏ
Phía bên anh ngang qua chiếc ao bè
Cắm cây dứa rung rinh đợi nắng
Đám cưới nghèo ai đó thần thờ trông

Ai mở con đường mòn
No nề đất bặt dấu chân mình
Thành ra trong xóm thôn ta
Một con đường cống năm tháng đi qua

Cống chân mẹ trở vai gánh lúa
Mỗi chiều về chạy đánh đồng xa
Mềm mại cho em đi chợ huyện
In bàn chân hai xóm nên gần

Ai quen đời phố thị phồn hoa
Nhớ một quê hương. Quên một đường mòn
Cứ tắc lười đường xa lãng lác
Động chút hồn quê xóm nhỏ xanh rờn.

Muối

Gió lộng đường chiều Bà Rịa
Cát dài ôm sóng phân vân
Muối ngấm làn da mẫn mẫn
Không em lòng cứ dửng dăng

Viết một câu thơ cho em
Vẫn biết là lời của sóng
Biết đâu một mai thành nhạc
Loài người hát tặng nhau nghe

Với em vẫn là mãi mãi
Mặn mòi suốt cuộc đời thơm
Nhấn nhau gởi lời bẽ cả
Dịu êm chiều biển Vũng Tàu

Biển sóng bể dâu về đâu
Mà anh muối xát mặn lòng
Nắng thơm choài mình trên cát
Chiều trôi gió lên ngàn khơi.

Vũng Tàu – 16.8.1999

Thấy - Không

1994. Tặng các em khuyết tật

Em đứng trước tôi
Nguyên vẹn một hình hài
Lạc loài tội nghiệp
Một xác thân cả đời oan thể
Không trọn cho em ước muốn ban đầu
Em đi tìm chi suốt cuộc bể dâu
Một ước muốn bình thường
trong xác thân khuyết tật

Cả đời đã mất
Đổ vỡ lạc loài
Em đi tìm lại em
Dẫu biết chẳng thấy gì trọn vẹn

Tôi gọi em
 mà nghiêng ngã lòng mình
Trò khuyết tật
Học sinh mù
Cả trường mù học sáng !

Em đi tìm chi trắng mộng trần gian
Cuối đất cùng trời
có thấy được không

Tôi đứng bên em
Đâu trước
Đâu sau
Đâu ràng
Đâu buộc

May sao em còn có trái tim
Nên vẫn tin
Còn hiểu được trần gian.

Thơ không đề

Mai

Hưu hỉ ta về quê xói đất
Ươm mai vàng trên luống bình yên
Bắt chọt bướm
Bắt chọt hoa
Bắt chọt cánh chim
Vỗ vào trời
 còn nổi nhớ mênh mông.

Hỉ

Công đã danh thành “hưu hỉ hưu”
Bên cội mai vàng nằm nghe đất thở
Xôn xao cây trái ngát hoa đời
Giữa đất trời nhấp rượu hoàng hôn.

3/1996

Ai ngờ ?

Ví dầu hái được ngọn ngò
Vo viên anh gửi câu hò anh sang
Ai ngờ một sợi tóc vàng
Rơi trên xiêm áo xuân sang hồi nào ?

Sợ !

Ánh mắt ai xa chiều khép vội
Phía sân nhà lúng liếng nắng thơm
Nhịp đời anh cứ dài nỗi nhớ
Quá khứ chênh vênh một nỗi niềm
Anh lật lại tuổi thơ sợ vọng nỗi đời
Sợ vô tình yêu mất dáng ai nghiêng.

Đêm hòa vang

1. Mình đã đi qua

những tháng ngày mưa phùn nắng hạ
cộng lại nửa đời
Thời gian vừa cho cuộc kiếm tìm hạnh phúc
Làm chứng cho những mối tình khờ khạo
dưới trăng quê
Đêm hòa vang xào xạc gió bờ tre
Xóm nhỏ đường thôn lặt lẻo con đom đóm
mang ngọn đèn lồng
bay vào không gian lằm lũi
Đêm phố huyện đầu thu
Đi qua vùng cỏ non với ám ảnh đất trời
Dáng em ngồi tạt tượng
bên gốc me già mỗi bữa
Trăng rải vàng có nước
Tiếng đé kêu lồng vào sương đêm ngọt lịm
điệp khúc ơ hời réo rắt miền quê
Cháy trong anh nỗi nhớ mùa thu.

2. Đêm hòa vang ngực ai trắng ngần
dội từ phía hoàng hôn
 làm ngơ không được
Anh như người khờ khạo bước ra
 từ quê hương mình
 với nỗi nhớ mang theo
 mà có hay đâu
Âm thanh từ ruộng đồng bờ bãi tràn về
 vỗ cánh bay vào lồng ngực đời người
Chao nghiêng trong ánh sáng dác vàng
 một đêm thu lung linh huyền thoại
Chạm tay em thổi vào đời anh
 nổi khắc khoải đất trời
 bè trầm giọng bỗng.

3. Đêm hòa vang ta ôm trăng qua cầu ló ngó
Gặp mỗi người
Mỗi đời lo toan – hy vọng
Gặp tình yêu thao thiết mặn nồng
Anh mở lòng đón nhận tình em
 trong vòng tay hữu hạn
Ngước mắt
 có lồng lộng sao trời làm chứng
Dãy Ngân hà lơ lửng chảy trong đêm
Một vì sao như con sóng chao qua
Biết là bên lở
Bình minh lên
Ngày đến
Sông lại bên bồi đôn hậu thủy chung.

4. Đêm hòa vang một vùng ký ức
 mênh man chảy

Bởi vì em – anh như cây cỏ bên đàng
Ngậm hạt sương đêm
 rưng rưng màu lá

Xanh xanh trong sắc cỏ đời mình
Những tháng ngày ngập tràn nỗi nhớ tình em
Cứ như “hạt mưa sa” trong câu ca mẹ hát
Em rót vào anh trong đêm huyền thoại
Lung linh từng nỗi u hoài
 ở phía sau thu.

5. Đêm hòa vang

Anh nắm ta em nghe trời trở gió
Trăng dác vàng trên đỉnh non xa
Mình đã đi qua
 những tháng ngày

Nắng hạ
Mưa phùn
Cộng lại nữa đời ta.

Giọt nắng

Giọt nắng rớt long lanh
Trên tóc em sợi nhỏ
Một màu vàng ngát ngây
Có ai mong ước thắm
Trên bàn tay tin cậy
Tình đã nhuộm bình minh.

Giông

Tặng các em khuyết tật

Em như cây phượng cắm rễ vào đất, hát mặt nhìn trời u ơ không nói, gọi ve về réo gọi tuổi mười lăm. Gặp em bình thân giữa sân trường thả cánh diều cùng bè bạn, và hát ca lời ru của gió. Em không nói nên lời, ù ò như tiếng gió gởi vào cây.

Bao lâu rồi sân trường là kỷ niệm, dạo níu vạt áo mẹ đưa em vào trường học “tình thương”. Xa nhà chắc là nhớ, nỗi nhớ xoắn xáo kéo lên từng mỗi hoàng hôn khi đèn nhà vừa thấp sáng. Nhớ lúc bên mâm cơm cả nhà đoàn tụ sau một ngày đầy việc nông tang. Em khuyết tật câm - thày em bảo thế - chắc em không nói được, chưa một lần gọi được “mẹ ơi”!

Mong manh như sợi chỉ buộc cánh diều lên cùng gió cả mây ngàn, em thả đờn em may rủi vào chiều một thông điệp tình yêu, mong sao

nói được tiếng “cha” như bạn bè hò reo giữa sân trường đầu hạ. Nhịp đất trời vẫn thờ vậ hồn nhiên.

Em ra đời nguyên lành như cây cỏ, sự sống bùng lên da thịt tuổi mười lăm. Lá vẫn xanh dưới ánh sáng mặt trời. Em còn hy vọng được không, hoà nhập vào đời như sông đổ về bể cả không phân biệt được sắc màu hư thực.

Chiều dần lên, cánh diều quay trong gió. Em thu sợi chỉ về quấn lại niềm vui, ấp iêu hy vọng. Ngược mặt nhìn trời em gọi ai lơ ngơ, một nụ cười đôn hậu đến yêu.

Tôi cúi xuống nhìn chiều đi ngang trên cỏ. Cơn giông nào lặn xuống đất sâu.

6/1997

Alpha và Omega
Tranh: Lê Đợi, Đà Nẵng

Về đâu

Những buổi chiều có tên tuổi gì đâu
Giất cảnh phượng sau xe bằng lòng đập
tới

Tôi gian khó
Để quên cái nhìn từ phía sau em

Mẹ sinh em trên lúm cỏ vàng
Trời đất đổi giọt mưa thay giọt nắng
Em đổi tuổi thơ cho những bữa sống còn
Trời tháng sáu mưa dầm
ngồi chàng hăng ăn khoai

Vào vỡ lòng có giấy con mồ côi
Rồi trốn vì buồn
Lang thang tìm chị
Chị cũng lạc em trên phố xá đông người

Rồi cũng chiều thánng sáu trời đông
Mồ côi biết về đâu
 cơ nhỡ
Đêm bên góc phượng già
 gác đầu lên đá cuội
Nghe đời đi đau điếng bên tai.

Gánh

Trên đường nhỏ quanh quanh
chạy ra đồng rộng
Anh gánh một gánh đầy vơi
An lòng chạy trên cỏ mượt
Cơm áo sẵn khoai

Sáng nay
Em gánh bình minh đi về phía mặt trời
Anh quay quả quang mây
từ phía lòng mình

Tìm em
Gặp nhành hoa sim tím
Tia nắng vàng
Hắt ngược bóng liêu xiêu

Đòn gánh
 Đôi gióng
 Lòng anh
 Gánh rít hai vai
Nát cả gót chân mà chưa nghỉ
Cổ vẫn xanh
Vẫn những sợi tơ trời
Lơ đễnh
Vạt cổ mềm chạy mãi chẳng gặp nhau

Em
Nhịp nhàng
Đi về phía bình minh
Anh gom hết nắng vàng vào quang gánh
Chạy ra đồng rộng
 Tìm nhau.

Không đề

Trời nghiêng đổ nước xuống chiều
Em nghiêng trút cả ưu phiền sang tôi
Một mai mai một phong trần
Mình anh đứng lại tần ngần hứng mưa.

Tháng giêng

Tháng giêng
Hừng lên khuôn mặt làng ta
Mưa lấm chấm
 rêu phong căn nhà cổ
Tháng giêng
Nắng quyện vai em thiếu nữ xuân thì
Làng ta vào vụ
Chuyện trăm năm trên đồng ruộng
 quê mình
 cứ như sáng hôm qua

Tháng giêng
Em cắp nón hội làng
Sắc trời xuân trên má
Áo bà ba thanh nguyên ngày hội
Làng vào xuân phong cách thanh bình
Lắng trong đất trời tình quê tình nước
Sáng long lanh bông mướp sau hè

Xuân xưa mà mới
Mùa cổ mà nay
Chưa biết chưa quen
Yêu rồi nhớ mãi

Đông vào vụ cấy
Mùa hội về quên sao được
Tháng giêng.

Thí dụ

Thí dụ
Mai em không về
Thí dụ
Mai em không đến
Mới ra giếng có điều gì trống vắng
Chim vịt kêu chiều trời ngã nghiêng say
Anh ngẩn ngơ nhìn vạt nắng nhỏ trên tay
Long lanh rớt soi bóng mình ảo ảnh
Mấy mùa xuân đi qua
Nhớ hai đầu gối lại
Mưa nắng đổi mùa anh và em
Những ngày trở gió trời hanh
Vũ trụ dùng dằng phân vân hai nửa
Bấm bàn tay em đếm lại mình
Giọt mưa nào là hạt nhớ hạt thương

Thí dụ
Mai em không về
Thí dụ
Mai không là em nữa
Ai có nhớ ai?
Trời tháng giêng sóng sánh mùa con gái
Trong ngày vui chúng mình chờ đỏ mắt
Kim đồng hồ đi chậm hơn, chậm hơn
Ngày sẽ lâu về
Đêm sẽ lâu tan
Anh chắc ngần ngại
 thiếu những chiều rắng đỏ
Bâng khuâng vạt nắng rớt ai đền

Thí dụ
Sao không là anh và em
Thí dụ
Sao không là tất cả
Gõ cửa tìm nhau những chiều mưa bụi
Ai dìu ai qua vách hờ mưa chan

Dấu thế nào
Anh và em ngày mai thành cổ tích
Giữa trời xuân nắng ngập
Nhìn em đi
nhức ruột tháng giêng hồng.

Tháng giêng 1997

Giữ bò

Tha thần giữa chiều quê chạng vạng
Nôn nao theo gió tiếng gọi bò
Mấy con bò dọc ngang
thời niên thiếu của tôi
Nằm nhai trên trắng cỏ chưa về

Tôi gọi tên bò da diết
Hò con ghé Bình huê...huê...
Hàm ăn thì lú
Hàm bú thì mê
Không nhớ đường về
Để tao đi kiếm
Hò con ghé Bình huê...huê...

Phía chân núi bìa làng
Khe hổ khấp nếp nhăn
Trườn mình lóng ngóng

Nghe
Róc rách...róc rách...
Tôi đi
Lần theo dấu chân
 mồ hôi bò
 tìm ghé
Con bò mê ăn
Con bò mê bú
Hoàng hôn về chạng vạng vắt trời xanh
Những vì sao
 Trên đỉnh trời
 nhấp nháy

Tiếng gọi bò vang xa trời đất rộng
Vọng về làng những tiếng hò huê...

Tròn khuyết

Trăng sao trăng khuyết nửa đời
Hỏi em có được thành thoi trăng tròn?
Vì chưng một gốc mai non
Long lanh sương muối biết còn hời sinh
Lều tranh gió lộng chúng mình
Đời nghèo áo bạc lạnh rình vào da
Thu đi qua hạ rồi xa
Vùng trăng cứ khuyết theo ta nửa đời

Em tìm chi cuộc bể dâu
Một bông mai nở thắm lời ru em ?

Giữa yêu thương

Xin cảm ơn em đã cho anh
Một khoảng trời lặng yên sóng gió
Bờ tre gốc rạ những ngày quê

Xin cảm ơn em đã cho anh
Không can dự vào những vần thơ anh viết
Nhưng thao thức từng đêm anh thức

Xin cảm ơn em đã cho anh
Mộc mạc thể tình em trong thế
Đàn chĩa vôi quệt nắng mỗi chiều
Em và con trông ngóng giữ yêu thương

Cho DT.DH.VP

Đường mòn

Đường mòn chẻ đôi khuôn mặt làng ta
Chảy dưới nắng lặng trong mưa bong bóng
Cỏ chân vịt lúa thừa bện chéo
Đủ níu chân anh năm tháng đời người

Đã quen lắm nghìn đêm không đi lạc
Sợ chỉ đường em, sợ chỉ đường anh
Liên nhau những mảnh đời chân đất
Xa xôi cho mấy cũng gần

Chỗ bờ mương có cây hoa gạo đỏ
Phía bên anh ngang qua chiếc ao bèo
Cắm cây dừa rung rinh đợi nắng
Đám cưới nghèo ai đó thần thờ trông

Ai mở con đường mòn
No nề đất bặt dấu chân mình
Thành ra trong xóm thôn ta
Một con đường cống năm tháng đi qua

Cống chân mẹ trở vai gánh lúa
Mỗi chiều về chạy đánh đồng xa
Mềm mại cho em đi chợ huyện
In bàn chân hai xóm nên gần

Ai quen đời phố thị phồn hoa
Nhớ một quê hương. Quên một đường mòn
Cứ tác lưới đường xa lãng lác
Đọng chút hồn quê xóm nhỏ xanh rờn.

Bối cảnh

Giọt mưa xuân
Đậu trên tóc một chiều
Em ngược nhìn trời
Chấp tay khăn khế
Giông tố qua rồi
Xin bưng lên ngọn lửa
Cho con
Bình thảo tuổi thơ xanh.

Thả diều

Không gian lừng lững chiều cao thấp
Em mang hồn ta thả nơi đâu
Cánh diều lựa mỏng
Trời chuyển thu diều nhỏ cuốn qua làng !

Hành hương

Tiếng chuông xao động không gian rộng
Ngân nga vọng gọi hồn ai
Tha thân trầm hương mùi mật ngọt
Lững lững bay lên đời, lên trời
Mỡ đêm lời kinh mềm lòng khách
Bụi hồng yên ngựa để buông cương ?

Chiều lên
Đâu xuống nữa mà về
Thấp sáng vì sao gọi hoàng hôn
Từng tiếng chuông ngân u hoài vọng
Lữ khách dừng chân cửa Huyền không
Gió núi mây trời khói trầm u tịch
Bụi ngủi sao canh mỡ vọng đêm trường.

Đàn thôi

Anh nằm xuống một trưa xuân
Hoàng hôn như là từ đó
Thấm lòng người và cỏ cây
Những nơi có dấu chân anh

Nhạc anh giai điệu nhân gian
Thiết tha thân phận người
Quê hương đầy trời lửa cháy
Ngày ấy “phố nhà tả tơi”

Số phận long đong một lớp
Sinh viên tuổi trẻ miền Nam
“Hát cùng đồng bào tôi nghe”
Vùng lên đánh giặc hiên ngang

Bật lên thành lời nuối tiếc
Vẫy tay “cát bụi đời anh”
Đã nghe “lời mời đá gọi”
Vào trong im lặng không tên

Nhạc anh rêu xanh bia đá
Đền đài tháp cổ vô danh
Có tiếng ngàn xưa vọng lại
Lời kinh xao động lòng người

Một ngày để gió cuốn đi
Đôi khi thấy buồn nghiệt ngã
Bàng hoàng từng âm giai động
Đành thôi “một cõi đi về”.

Cây khế

Cây khế nhà em
Đi theo tháng năm
Đã mấy mùa hoa khế tím
Thơm tho gió nội hương đồng

Khế ra hoa
Em đứng tựa mỗi chiều
Có con bướm vờn quan
Bên hành hoa khế tím

Hoa khế tím cho ai
Mơn mang ngơ ngẩn chiều hè
Và hình như trái khế
Thơm lừng trong ngực em.

Đêm Vũng Tàu

Đêm Vũng Tàu
Anh ngủ quên bên bờ biển cả
Giữa đất trời ngày tháng hanh hao
Và anh mơ
Em bước lên từ bãi biển sau
Giấc mơ thanh bình dịu êm

Những đám mây phiêu lãng qua đây
Một thông điệp tình yêu
Anh muốn gọi tên em thẳng thốt
Trước biển bao la
Vũ trụ hồng trần
Ưu phiền có thể sẽ tan theo !

Đón xuân

Vũ trụ hồng trần trụ
Đang đón xuân
Khao khát
Có một chàng khờ ngáy ngỡ ngàng
Lên đòi nghênh cổ thả điều chơi

Vũ trụ bàng hoàng
Nhùng nhằng. Lửa !
Pháo nổ xé đêm
Nứt đất
Rách trời
Có một gia đình anh giáo
Nằm dài thả cửa
giữa giao thừa
Xuân khao khát vào ra hàng xóm
Xem người giàu đốt pháo
đón xuân

Năm Dậu đến
Con gà dáo dác
Bới rác sau hè
Có anh giáo chân giày rách gót
Khom lưng xới gốc hoa hồng.

Xuân 1990

Chiều Bà Nà

Em lật chiều lật cỏ tìm anh
Lật bàn tay thấy đời mưa nắng
Gọi nỗi nhớ tràn lên trong mắt
Ngẩn ngơ gởi chút tình riêng

Chiều Bà Nà ta lắng nghe nhau
Sương lẩn trong mây giữ lòng ở lại
Em mắc nợ giữa hai bờ ráng hạ
Chiều lật lên rồi anh không thấy đâu

Ở Bà Nà anh có hiểu em không
Bút cỏ tìm nhau trong nỗi nhớ thắm
Là mùi đất dễ đâu quên được
Núi Chúa chìm trong sắc nắng chiều phai

Em gánh củi chạy từ non ra biển
Nắng dát vàng ủ ấm đôi chân
Con ghé ọ về đâu chiều lững thững
Hoàng hôn rơi sương lạnh. Ngực trần.

30/4/2000

Tây Hồ với bạn

Này kẻ đồng chu có biết không
Tây hồ phẳng lặng mặt hồ gương
Nhật cụu cỏ rêu vào xa ngái
Trần Bắc mờ mờ dấu nét xưa
Nước biếc trời mây trắng nhạt bóng
Mênh mông sợi khói quyện sương mờ
Tây hồ thăm thẳm sâu là mấy
So dạ đệ huynh để đã vừa ?

*Át Hợi niên
Trung hạ 1995*

Ở núi An Phụ

Lên núi An Phụ
Đốt nén nhang vái ngài Trần Liễu
Chuyện tình sử ngàn năm
Cháu con ghi nhớ
Chiến trận tan yên nghỉ giữa đất trời

Ta đọc trên trang sử Việt
Gặp Hưng Đạo vương đánh quân
Mông Nguyên
Giặc không kịp chạy
Thu gian sơn mở nghiệp nhà Trần

Hào khí Đông A
Ghi vào trang sử
Con cháu ngàn sau còn nhớ
Đức Thánh Trần vùng gươm
đuổi giặc Nguyên

Vẫn còn đầy đức Thánh Trần
Trên núi cao An Phụ
Cảnh giác quân thù

Vẫn còn đầy Hưng Đạo đại vương
Trên đỉnh cao lịch sử
Cuốn thư yếu lược
Kế sách ngàn năm giữ gian sơn

Cháu con đến chấp tay
Vái ngài một vái
Hãy yên nằm thanh thản
Đức Thánh Trần ơi !

8.6.2001

Đà Nẵng 1858
Tranh: Hồ Đình Nam Kha

Muối

Gió lộng đường chiều Bà Rịa
Cát dài ôm sóng phân vân
Muối ngấm làn da mằn mặn
Không em lòng cứ dửng dăng

Viết một câu thơ cho em
Vẫn biết là lời của sóng
Biết đâu một mai thành nhạc
Loài người hát tặng nhau nghe

Với em vẫn là mãi mãi
Mặn mòi suốt cuộc đời thơm
Nhấn nhau gởi lời bẻ cả
Dịu êm chiều biển Vũng Tàu

Biển sóng bẻ dâu về đâu
Mà anh muối xát mặn lòng
Nắng thơm choài mình trên cát
Chiều trôi gió lên ngàn khơi.

Vũng Tàu – 16.8.1999

Một thời

1. Lên đồi cỏ mây thả cánh diều bay
Bước cao bước thấp trong chiều nôn nao
Cầm tay em dõi lòng sao
Vụng về ơi! Vụng về thêm, lẽ nào
2. Vươn cánh diều em một sợi dây
Có phải gió đưa hay lòng chiều xao động
Cánh diều quay sợi chỉ rối lòng vòng
Mất cả buổi chiều gỡ mãi không xong

3. Em đội nón che ngang trời vàng hanh
Chiếc nón chằm thô sườn tre La Bông
Giấu sợi gió quê nhà trong mỗi sợi mây
Nón một thời con gái tảo tần xa

4. Em đặt đòn gánh lên vai
biết điều không sự phải
Chạy nhịp nhàng bờ ruộng đường trường
Ngửa vành nón hứng mùa xuân đang

tới

Cộng rơm vàng ấp ủ nắng mưa

5. Chiếc nón của em
đội bao nắng
hứng bao mưa
Che một thời con gái thiết tha.

Kéo nhau đi để lại sau mình
Anh và em
và mẹ già
đuôi mắt vết chim di ! [1]

Ngó lại quê mình
Lũ đi còn để lại
Những vụ mùa
trắng hạt.

Mùa lũ 11.1998

[1] *Thương tiếc năm học sinh tại Hòa Quý bị nước lụt cuốn trôi.*

Cơn lũ qua làng (2)

Cơn lũ qua làng, nước trắng
Em băng giữa cánh đồng không
Lũ trút về quê mình
Mẹ gượng ôm cây cột cái

Lũ xô dập dềnh bờ chuối
Củ khoai lang chìm sâu
Củ riềng nằm đâu bờ đậu
Chưa nhol mình thở một hơi.
nặng lên !

Lũ đi
Củ sắn trườn mình sinh sôi
Hàng khoai thẳng theo bờ đất
Trong mắt mẹ ta
không còn lũ quét

Giông tố qua rồi
em thơ tròn giấc ngủ

Cha lại ra đồng cày ải
Trời trong mây hồng trở lại
Trường làng vang tiếng trống vui
Đàn em chân sáo đến trường

Cây cầu lại bắc qua sông
Nhịp đời dồn theo ngày tháng
Con gà nhà ai gáy sớm
Biết là niềm tin đang sang

Lũ đi làng ta vào vụ
Câu ca lại nổi trên môi
Ngọt bùi quê nhà thơm thảo
Đồng ta mùa lại nổi mùa.

12.1999

Đêm Hải Phòng

Đêm Hải Phòng nghe tiếng mưa rơi
Gõ nhẹ nhẹ vào lòng se sắt lạnh
Đêm trở giấc Hải Phòng ơi tha thiết
Thành phố màu hoa phượng nôn nao

Anh cứ thế xin anh tha thiết thế
Đồ Sơn ơi ! Con nước nâu hồng
Như mắt ai thăm sâu vời vời
Nhìn biển chiều man mác hanh hao.

Hải Phòng đêm mưa

Chiều biên giới

Chiều biên giới Việt Trung
Còn nơi nào xa hơn
Ở đầu gió đầu núi
Chập chùng đây biên cương

Rừng xanh xanh mướt xanh
Đi dọc chiều biên giới
Đêm Cao Bằng lưu luyến
Cả trời sao băng khuâng

Đằm thắm dưới trời hè
Nên lòng chơi vơi nhớ
Đi giữa mùa tháng sáu
Cao Bằng ơi mệnh mang

Chiều biên giới
Nơi tận cùng đất nước.

Ở Cao Bằng

Đêm Mèo Vạc

Một ngày anh đến Yên Minh
Lên Mèo Vạc ăn trái ngô em nướng
Rừng đá trọc áo người phơ phất gió
Lưng em gù nặng giọt mồ hôi

Những cơn lũ qua đây dữ dội
Em nín rừng, nín áo, nín tao nôi
Đôi mắt lịm, vũ trụ hồng trần trụi
Anh se lòng nơi cơn lũ đi qua !

Đi chơi chợ Kỳ Lừa

Dừng chân nơi tuyến đầu đất nước
Nắm tay em đi chơi chợ Kỳ Lừa
Câu sướt mướt thương tan xuống Kỳ Cùng
Em trong anh
 Như Kỳ Lừa
 Kỳ Cấp
 Kỳ Cùng
Tan vào câu hát Đồng Đăng.

*Tối 11.6.2000
đi chợ Kỳ Lừa*

Chiều Lạng Sơn

Qua một con sông dài
Cho Kỳ Cùng nổi nhớ
Đồng Đăng anh và em
Bềnh bồng mây xứ Lạng

Lên Lạng Sơn một ngày
Dọc theo miền non nước
Biên giới nào chia đôi
Cắt hai chiều vời vợi

Về biên giới xa xăm
Bến Kỳ Cùng đá chắn
Em vừa qua cửa ải
Ngang giữa lòng sông sâu

Đồng Đăng anh và em
Kỳ Lừa đi chơi chợ
Nàng Tô Thị đứng trông
Tam Thanh hoài chuông vọng

Bến Kỳ Cùng sóng vỗ
Khắp một dải tràng giang
Sông Kỳ Cùng mãi chảy
Câu sượng thương nôn nao.

*Chiều 11.6.2000
phố núi Lạng Sơn*

Đêm qua giòng sông Đà

Gởi lại chén rượu phương Nam
Ta đi cùng em
Về xứ Mường uống rượu cần
chénh choáng
Rung rinh ngọn sóng sông Đà

Đêm nay say rượu Bắc phương
Câu quan họ người ơi người ở
Chưa ai về hội còn chưa tan
Uống rượu cần nghe chuyện Sơn Tinh

Đêm sông Đà và ánh sao xanh
Lung linh những ngọn đèn đứng gác
Giòng sông chạy suốt đời không nghỉ
Điện lên đường thấp sáng bốn phương

Về sông Đà nghe chuyện Tản Viên
Mây ngũ sắc vẫn vương đầu ngọn núi
Nghe sóng vỗ ầm ào níu trời đất lại
Bâng khuâng nửa ở nửa về.

Ở Thủy điện Sông Đà 6.2001

Là nơi ta đến

Ta đi trên tấm ngực trần sơn cước
Vạn núi vạn rừng
Hát cùng chim Tao vao, chim Phí
Mây trắng gió lùa ngược phía
Ngoklinh

Đêm Tây nguyên nằm không say giấc
Nghe vó ngựa trăm năm mòn mỏi
gót lưu đày
Những hạt mưa giữa mùa rả rích
Đội nhà tù lòng xót xa xưa

Dặc tô đã qua những năm khổ
Tiếng cồng chiêng hội tụ buôn làng
Tày, Nùng, Kinh, Thái, Xê Đăng
chân vẫn khỏe
Chim Chuaih gọi người lên nương

Người mẹ Xê Đăng dịu con thon thả
Dưới ánh tà dương quay về buôn
Về Cựột
Thổi lửa nấu cơm chiều

Và đã gặp người mẹ Ê đê dịu con.
Chim hót
Thánh thót điệu dăm hia
động núi rừng
Giữa đại ngàn xanh mãi
Chiều ơi chiều vỡ hạt nắng rưng rưng.

Kon Tum, 8.2003

Chiều A Run

Trường Sơn gió nam phơn
Thổi tạt vào phen nửa
Sông A Vương cạn nước
Bãi bồi nắng khô rang

Đường còn thơm mùi đất
Chẻ dọc Trường Sơn Đông
Mở đường đi giữ nước
Đổ một chiến trường xưa

Rơi một tiếng vỗ quế
Trong vườn A Rất Hoa
Giữa nhà gươl hội ngộ
Hương quế vương trong lòng

Trẻ em làng A Run
Chìm trong chiều Trường Sơn
Có tiếng cười thơ trẻ
Rộn ràng ngày ở P'rao

Sao từng đêm sao thức
Đường Trường Sơn ta ơi
Gặp nhau trong giấc ngủ
Trẻ em làng A Run.

Ở Ngã ba Đông Dương

Chiều Phú Quốc

Đẹp lắm em ơi chiều chân trời
Ta tìm chi trên đầu sóng xô xao
Đêm Phú Quốc nhẹ tênh mùi biển già
Trăng chênh vênh mặt bể xanh rờn

Gió Dương Đông ngược chiều Bàu Vũng
Ly nước dừa hạt muối mặn hơn
“Ra Huyện đảo có em mà xa lạ
Tưởng gần nhau sóng đẩy xa thêm”

Suối Đá Bàn rì rào lòng đảo
Bốn mùa giòng chảy dịu êm
Cây trái rớt cho đời mật ngọt
Em gửi cho tôi tiếng sóng xa gần

Trong đôi mắt có ngàn lời tình tự
Em mượn môi dịu ngọt thanh tân
Một sớm Kiên Giang
 một chiều Phú Quốc
Chầm chậm thôi
 sợ ngày vui mất dưới chân hài.

Phú Quốc, 8.2003

Chiều Phan Thiết

Gió Hòn Rơm căn cánh buồm nan
Khơi xa mây trời biển động
Nhìn rõ sọt mưa giữa mùa
Biển vô tư trước nổi hờn em

Bước một mình thềm nghe tiếng sóng
Dạt dào mũi Né hoàng hôn
Ta còn đâu sóng vỡ chiều Phan Thiết
Dấu chân ai trên cát đồi Hồng

Ta hỏi bể vì đâu biển mặn
Gió ngàn khơi ai kéo sợi tơ trời
Dã tràng ơi đừng dằng chân ở lại
Mây trên đầu vẫn vũ một cơn đông

Ta lại về đâu bể dâu
Lầu ông Hoàng, tình yêu người thi sỹ
“Mà tang thương còn lại mảnh trăng rơi”
Biển bằng khung không níu được chân chiều.

Mũi Né, Phan Thiết 8.2003

Trên sông Thu

Giòng sông Thu Bồn
Chảy giữa hai bờ gai góc
Về đâu sông lại về đâu
Lở bồi lòng những quặn đau

Mẹ gành hai đầu mưa nắng
Chị quảy tảo tần hai vai
Và em nhọc nhằn mùa lũ
Từ trong trời đất vọng về

Con sông đập sóng xô hoài
Ầm ào là lời sông núi
Trên sông cầu tre ai trông
Đợi suốt một đời như không

Trăm năm về đâu bể dâu
Tình đâu không về bến đỗ
Là quên bằng lối đi về
Ngậm ngùi trong chiều hồn mê

Hòn Kẽm Đá Dừng vẫn đợi
Biết là sông núi dập dồn
Vẫn cứ tìm về muôn thuở
Đầu sông da diết mưa nguồn.

3.2002

VỀ BIÊN GIỚI

Về biên giới cùng em
Đến ngã ba Đông Dương
Nơi chia nhau ngọn gió
Phân đều mỗi buồn vui

Ở vùng xa biên giới
Người Xê Đăng lặng lẽ
Địu trên lưng măng rừng
Đi về từ Ngock linh

Chiều biên giới tây nam
Em tròn hai con mắt
Nơi chim rừng gọi bạn
Xôn xao cánh rừng hoa

Làng Kon cheo¹ ngày ấy
Bây giờ rộng thênh thênh
Có con đường đất đỏ
Chạy thẳng vào lòng ta

Qua cửa khẩu Bờ Y
Xanh trời xanh rừng xanh
Hoa cỏ may giăng lối
Mong manh màu khói sương.

8.2003

¹ Nay là Thị trấn Dak Tô.

Có một ngày

Ta có một ngày nắng đẹp Đồng Văn
Chuyện vẫn cùng em phiên chợ Khâu Vai
Tiếng khèn ai nao lòng trời Lũng Cú
Em gái H'Mông nịu áo. Chưa về !

Giòng Lô giang âm ào con nước mát
Em bên ta cho đời mãi bên đời ?
Quản Bạ, Núi Đồi
Nàng Tiên nào bịn rịn gửi trần gian

Bên kia Cổng Trời chiếc cầu biên giới
Nơi em thả câu ca vang động núi rừng
Chiếc khăn phiêu hò hẹn
Giữa điệp trùng núi dựng mênh mông

Em gái Mông ơi đi giữa lòng đất nước
Nắng xiên ngang vời vợi Cổng Trời
Mây Đồng Văn vương vào sợi tóc
Ta nghe lòng trang trải nỗi riêng chung.

Đồng Văn
19.6.2006

Trở lại

Em trở lại một chiều Đà Nẵng
Có trời xanh mặt trời đỏ sông Hàn
Trong mắt em nhìn đã biết
Một mối tình như có như không

Ví dụ tôi ngàn năm bãi Rạng
Em Tiên Sa dạo gót một đêm hè
Khát vọng hư vô cháy lên ngọn lửa
Sóng dập dìu xoá dấu chân Tiên

Em lớn lên với tiếng gọi bờ
Chiều Phước Tường nhìn bán đảo mây giăng
Một sớm Cu Đê một chiều Cẩm Lệ
Đường ngoại thành hoa vẫn nở thiết tha

Em ở Hoà Vang
 xanh một khoản trời
Xuân về trai tráng đội trâu cau
Mùa cưới
Hoa lúa ngã đồng thơm mỗi mai lên

Đà Nẵng có em
Có yêu thương phiền muộn nao lòng
Có trời xanh mặt trời cháy đỏ
Giòng sông Hàn chảy suốt một đời ta.

Đà Nẵng, 10.2003

MỤC LỤC

- Viết ở Ghềnh Ráng (1).....6
- Viết ở Ghềnh Ráng (2).....8
- Hồn.....9
- Thành phố ta qua...11
- Nửa mùa xuân.....13
- Ngờ đâu.....14
- Miền cây cỏ.....15
- Gửi em ngày ra đi.....18
- Cho em lúc trở về.....19
- Đêm ba mươi.....21
- Gửi em.....22
- Đi học.....25
- Thư gửi mai sau.....27
- Cây ổi nhà em...38
- Phố đêm.....40
- Ở Huế.....42
- Hai phía cuộc đời.....404
- Dấu hỏi phía sau lưng.....51
- Ký ức.....53

- Nha Trang ngày trở lại.....55
- Bỏ quên đầu đó.....57
- Trước biển.....59
- Xe ngựa.....60
- Ở Đà Lạt (1).....62
- Ở Đà Lạt (2).....63
- Về đồng bằng.....64
- Viết dọc đường.....65
- Chiều Nhật Tảo.....66
- Nghe tiếng em ca.....67
- Bữa ấy Thất Sơn.....69
- Bẽn lẽn.....71
- Và em.....72
- Biết là.....73
- Sinh tồn.....74
- Khói rơm.....76
- Câu thơ đưa tiễn.....78
- Ở Vinh.....79
- Phong Nha và em.....81
- Thư không gửi.....82
- Cơm mới.....85
- Mùa gió.....87

- Tháng Năm.....89
- Vui rồi em.....91
- Lỡ dở.....93
- Hoa hồng.....97
- Mai nở.....98
- Đôi khi.....100
- Ngã ba.....101
- Chợ quê.....103
- Ngày xưa đi học.....105
- Về quê ăn tết đi anh.....107
- Hạ Long du thuyền cảm.....109
- Tản mạn đầu xuân.....110
- Về lại.....112
- Ru.....114
- Giọt mưa xuân.....115
- Đường mòn.....117
- Muối.....119
- Thấy – Không.....121
- Thơ không đề.....123
- Ai ngờ.....124
- Sợ.....125
- Đêm hòa vang.....126

- Giọt nắng.....130
- Giông.....131
- Về đầu.....134
- Gánh.....136
- Không đề...138
- Tháng giêng.....139
- Thí dụ.....141
- Giữ bò.....144
- Tròn khuyết.....146
- Giữa yêu thương.....147
- Đường mòn.....148
- Bối cảnh.....150
- Thả điều.....151
- Hành hương.....152
- Đành thôi.....153
- Cây khế.....155
- Đêm Vững Tàu.....156
- Đón xuân.....157
- Chiều Bà Nà.....159
- Tây Hồ với bạn.....161

- Ở núi An Phụ.....162
- Muối.....165
- Một thời.....167
- Cơn lũ qua làng (1).....169
- Cơn lũ qua làng (2).....171
- Đêm Hải Phòng.....173
- Chiều biên giới.....174
- Đêm Mèo Vạc.....176
- Đi chơi chợ Kỳ Lừa.....178
- Chiều Lạng Sơn.....179
- Đêm qua giòng sông Đà.....181
- Là nơi ta đến.....183
- Chiều A Run.....185
- Chiều Phú Quốc.....187
- Chiều Phan Thiết.....189
- Trên sông Thu.....191
- Về biên giới.....193
- Có một ngày.....195
- Trở lại.....197

Khói rơm

Thơ

CẨM LỆ

Photocopy khổ 14,5 x 20,5 tại Nhà in Đông Phương,
76 Nguyễn Thị Minh Khai, Đà Nẵng

Khói rom

Thơ

Cẩm Lệ

Đi học (VTDH)